

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Papouškové a soudců JUDr. Marie Korbelové a JUDr. Františka Koláře v právní věci žalobce **NICOTRANS a.s.**, IČO 26033321, se sídlem Hlinská 457/A, České Budějovice, zastoupeného Mgr. Eduardem Křiklavou, advokátem v Českých Budějovicích, Jeronýmova 174/2, proti žalovanému **ŠINDELÁŘ SPEDITION s.r.o.**, IČO 26024641, se sídlem Sedlec 49, Sedlec, zastoupenému Mgr. Romanou Náhlíkovou Kaletovou, advokátkou v Písku, Žižkova tř. 335/12, **o zaplacení částky 741.531 Kč s příslušenstvím**, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 2.2.2017, č.j. 10C 395/2015-252, **t a k t o :**

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci I. **p o t v r z u j e .**

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci II. **m ě n í** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 177.570 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 42.108 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 741.531 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně jdoucím z částky 741.531 Kč od 15.8.2015 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (odstavec I.). Zároveň byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 163.534 Kč rovněž do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce (odstavec II.).

V odůvodnění uvedeného rozsudku soud prvního stupně popsal, s jakými tvrzeními se žalobce domáhal zaplacení částky 741.531 Kč s příslušenstvím, tedy, že jde o škodu, která měla žalobci vzniknout tím, že (po zápočtu v průběhu řízení žalobcem upřesněném v částce 227.486,05 Kč) zaplatil společnosti Kaufland Česká republika v.o.s. právě částku 741.531,95 Kč představující cenu zboží, k jehož přepravě z Modletic do Českých Budějovic se dne 2.6.2015 podle uzavřené smlouvy zavázal realizovat žalobce, když se následně dohodl s žalovaným na provedení této přepravy, přičemž se tak nejprve stalo telefonicky a následně byla objednávka přeposlána e-mailem a žalovaný objednávku telefonicky potvrdil. Předmětem přepravy bylo chlazené maso, chlazené výrobky a zboží bez předepsané teploty, o čemž žalovaný před přistavením chladírenského návěsu věděl, avšak ten nebyl nachlazen na předepsanou teplotu, když jednotlivé druhy zboží s různými předepsanými teplotami nebyly při přepravě od sebe odděleny příčkami, ač se tak mělo stát, neboť při přepravách potravin je nutné pro zachování jejich vlastností dodržet teplotní řetězec po celou dobu do jejich prodeje, tedy i po celou dobu přepravy. Žalobce rovněž zdůrazňoval, že žalovaný je specialistou na přepravy mražených a chlazených potravin, disponuje také speciálními návěsy s chladícími agregáty. V konkrétním případě, poté, kdy byl náklad dopraven do prodejny Kaufland v Českých Budějovicích (v 19.00 hodin), tento „zákazník“ žalobce chlazené maso a chlazené zboží nepřevzal, když tato část přepravovaného zboží byla vysokými teplotami zničena. Bylo sepsáno oznámení škody na majetku a žalovaný s nepředaným zbožím odjel do svého sídla a následně nechal zničené zboží ekologicky zlikvidovat. Společnost Kaufland později žalobci vyčíslila vzniklou škodu částkou 969.018 Kč (7.7.2015), poté žalobce zaslal žalovanému škodní fakturu ze dne 24.7.2015 znějící na stejný obnos, posléze provedl žalobce, a to dne 19.8.2015, vůči žalovanému jednostranné započtení pohledávky, a to částky 224.824 Kč (jak bylo později žalobcem opraveno částky 227.486,05 Kč). Připomenuto bylo i zamítavé stanovisko žalovaného k uplatněnému nároku. Ten zejména namítal, že odpovědnost za vzniklou škodu leží na žalobci, když ten v objednávce nspecifikoval, jaký druh zboží bude přepravován a zároveň žalobce dal (prostřednictvím ██████████) žalovanému výslovný pokyn k naložení chlazeného i nechlazeného zboží do vozu bez příčky. Dále žalovaný poukazoval na konkrétní údaje o zjištěných teplotách chladírenského návěsu v ten který okamžik naložení, přepravy i při vykládce s tím, kdy zvýšené teploty uvnitř vozu musela způsobit vysoká teplota naloždaného zboží zároveň s tím, že požadovanou teplotu nelze udržet při otevřeném návěsu v situaci, kdy venkovní teplota překračuje 25° Celsia. Konečně vyslovil přesvědčení, že výše škody nemohla být takového rozsahu, jak tvrdí žalobce, neboť podle jeho názoru společnost Kaufland nepřijala i velkou část zboží, u kterého nemohlo dojít k porušení teplotního řetězce. V dalším pak již soud prvního stupně velmi podrobně popsal a zároveň hodnotil, jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech provedené důkazy, když vycházel ze zjištění, že o okolnostech objednávky přepravy zboží nebyly mezi účastníky spory, v dalším vycházel z výpovědí svědků, a to zejména dispečerů, kteří přepravu

sjednávali, tudíž [REDACTED], zaměstnance žalobce a [REDACTED], dispečera žalovaného. Oba shodně vypovídali, že obchodní spolupráce účastníků je dlouhodobá, když opakovaně byla takto zajišťována přeprava pro společnost Kaufland. I v posuzovaném případě dne 2.6.2015 byla objednávka přepravy co do formy a obsahu shodná se všemi předchozími, což bylo dokládáno objednávkami 14.5.2015 a 6.5.2015, a to s tím, že objednávka/smlouva o přepravě obsahuje nejen údaje o datu a čase nakládky a vykládky, místo nakládky a vykládky, smluvní ceně přepravy, ale rovněž o požadované teplotě v návěsu před nakládkou a teplotách stanovených pro přepravu jednotlivých druhů zboží včetně zdůraznění nutnosti neporušení teplotního řetězce v průběhu přepravy a jeho doložení výpisem z termografu. Tím měl soud za potvrzenou i výpověď svědka [REDACTED] v tom ohledu, že v rámci objednávky nikdy s žalovaným neřešil otázku, zda je nezbytný pro konkrétní přepravu vůz s dělicí stěnou, když vědomost o pravidlech pro použití dělicí stěny má žalovaný i z rámcové smlouvy, kterou on sám uzavřel se společností Kaufland, což bylo dále rozvedeno i citací některých pasáží z rámcových smluv s uvedenou společností uzavřených jak žalobcem, tak žalovaným. Za nevěrohodnou pak označil výpověď svědka [REDACTED] o tom, že právě dne 2.6.2015 s [REDACTED] „řešili auto bez příčky“ s tím, že ten měl trvat na tom, a to poté, kdy bylo v místě nakládky zjištěno, že nakládat se má zboží dvou různých předepsaných teplot, přistaven byl chladiřský vůz bez příček a dispečer žalobce měl výslovně trvat i za takové situace na provedení přepravy. Předmětné komunikaci mezi dispečery měl být dle svědka [REDACTED] na straně žalovaného přítomen i vedoucí dispečer [REDACTED]. Jeho výpověď však soud hodnotil rovněž za nevěrohodnou, když ten se vyjadřoval k tomu, jak podobné přepravy jsou zajišťovány, potvrdil, že stejná pravidla jsou obsahem jejich rámcové smlouvy uzavřené mezi žalovaným a společností Kaufland. Dále jmenovaný svědek vypovídal o tom, že následně byl účasten řešení otázky vzniklé škody, kdy telefonicky měl [REDACTED] potvrdit, že si je vědom toho, že objednal návěs bez přepážky. Posledně uvedené pak mělo být doloženo důkazem navrženým žalovaným, a to poslechem nahrávky rozhovoru ze dne 3.6.2015 mezi svědky [REDACTED] a [REDACTED], tento důkaz však soud prvního stupně nepřipustil, a to jednak pro nadbytečnost a jednak pro nepřipustnost. K tomu podotkl, že podle tvrzení žalovaného v této nahrávce bylo zmíněno [REDACTED], nikoliv, že objednal vozidlo bez příčky, pouze „ale neřekl, že by ho neobjednal“. Ve vztahu k nepřipustnosti takového důkazu bylo odkazováno na závěry z rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 191/05, dále sp. zn. II. 502/2000. Připomenuta byla i výpověď [REDACTED], coby účastníka řízení (který měl být přítomen následných telefonátů při řešení vzniklé situace, avšak nikoliv telefonátu, o němž tvrdil svědek [REDACTED], že proběhl 2.6.2015). Tudíž soud konstatoval, že [REDACTED] měl jen zprostředkované informace o tom, že měl dne 2.6.2015 [REDACTED] kontaktovat [REDACTED] s upozorněním, že převážen bude sortiment různých teplotních řetězců, k dispozici není dělicí příčka s tím, že [REDACTED] měl uvést, že to nevádí, že „to vyřeší nějakými prázdnými obaly mezi zboží“. Za zásadní označil soud prvního stupně zjištění, že svědek [REDACTED] připustil, že přistaven byl návěs, který nevyhovoval povaze zboží, přičemž počínání tohoto svědka označil za zcela neodpovědné, pokud ten dal pokyn řidičům, aby byla nakládka provedena. Za nevěrohodné tedy označil prohlášení tohoto svědka, že jej nenapadlo, že dojde ke zničení tohoto zboží nebo porušení teplotního řetězce, přičemž připustil, že okolní teplota vzduchu přesahovala 25°Celsia. I pro případ, že by se o povaze zboží dozvěděli řidiči až v době nakládky, bylo povinností dispečera sdělit řidičům takové pokyny, aby stanovené zásady a pravidla byly dodrženy.

Po právní stránce hodnotil soud prvního stupně uplatněný nárok za užití ust. § 5 odst. 1 občanského zákoníku (zákona č. 89/2012 Sb.), dále jen o.z.; dále dle ust. § 2555 odst. 1 a násled. o.z. a uzavřel, že mezi účastníky byla uzavřena smlouva o přepravě věci z 2.6.2015, když se účastníci shodli na podstatných náležitostech takové smlouvy. Odkazováno rovněž bylo na ust. § 2558 o.z., dále ust. § 2912 odst. 2 téhož zákona a ust. § 2902 o.z. K tomu pak bylo konstatováno, že s ohledem zejména na dosavadní obchodní praxi mezi účastníky bylo evidentní, že si žalovaný měl počínat s odbornou pečlivostí s využitím svých získaných zvláštních znalostí a dovedností, když pozici žalovaného hodnotil soud jako profesionála v oboru dopravy, ten si tedy měl počínat ve smyslu ust. § 5 o.z. s vyšší odborností a péčí. I pro případ, že by konkrétní přeprava byla realizována se souhlasem dispečera žalobce, pak ale žalovaný bez zbytečného odkladu v rozporu s ust. § 2902 o.z. neupozornil, že by mohla vzniknout újma na zboží, tedy na možné následky, ačkoliv vzhledem ke svým schopnostem, zkušenostem a znalostem to vědět měl a mohl. Takto nepřisvědčil soud žalovanému ani v tom, že s předmětným vozem jeli zahraniční řidiči, zřejmě nedostatečně rozuměli listině sepsané v českém jazyce, když k tomu uvedl, že bylo na dispečeru žalovaného, aby učinil vhodná opatření pro potřebnou komunikaci mezi žalovaným dopravcem a konečným zákazníkem. Dále vycházel ze závěru, že hodnota zničeného zboží v nákupních cenách bez DPH nebyla rozporována žádnými důkazy, které byly v řízení provedeny. Podrobně soud popsal i obsah korespondence mezi právními zástupci účastníků, dále rovněž obsah listin vztahujících se k výši škody vyhotovených společností Kaufland a vyslovil názor, že navrženými důkazy není zpochybňováno dodržení předepsané skladovací teploty s tím, že při vlastní nakládce zboží přejde přes rampu ve velice krátkém časovém úseku, což se na předchlazeném zboží nemůže projevit tak, jak namítá žalovaný, přičemž zdůrazněno pak tomu bylo, že žalovaný zboží ve skladu společnosti Kaufland převzal bez jakýchkoliv výhrad a připomínek. Konečně vycházel ze závěru, že v důsledku porušení právních povinností žalovaným, jež pro něj vyplývaly ze smlouvy o přepravě, vznikla žalobci majetková újma představující zmenšení jeho majetkového stavu. Škoda byla žalobcem vyčíslena v souladu s listinnými důkazy, a to mimo jiné včetně seznamu znehodnoceného zboží. Zamítnut pak byl návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem k hodnotě zboží, ohledně níž podle žalovaného nemohlo dojít k porušení teplotního řetězce, a které společnost Kaufland nepřijala, rovněž tak návrh k vyžádání informací o přípustných teplotách od společnosti Kaufland, když odkazováno bylo na předložené tzv. teplotní předpisy, které tvoří přílohu rámcových smluv uzavřených oběma účastníky se společností Kaufland. Závěrem soud prvního stupně s odkazem zejména na ust. § 2912 odst. 2 a dále ust. § 2913 odst. 1 a 2 o.z. uzavřel, že pro uložení povinnosti k náhradě škody žalovanému byly splněny všechny zákonné předpoklady, když žalobce v rozporu se smluvním ujednáním porušil povinnost dopravce provést přepravu s požadovanou odbornou péčí, v důsledku tohoto porušení vznikla žalobci majetková újma spočívající v zaplacené náhradě škody za znehodnocené zboží společnosti Kaufland Česká republika v.o.s., přičemž žalovaný, měl a mohl možné způsobení škody předvídat, když dal najevo své zvláštní znalosti, dovednosti, případně pečlivost v oblasti přepravy zboží, proto mu lze přičítat zavinění ve formě nedbalosti. Škodou na majetku žalobce je pak hodnota zboží nepřijatého společností Kaufland, které bylo pro nedodržení podmínek přepravy znehodnoceno, přičemž uvedený zákazník žalobce předmětné zboží oprávněně odmítl po zjištění údajů z teplotního lístku jako zboží nesplňující podmínky pro to, aby mohlo být dále prodáváno jako zdravotně nezávadné. Žaloba na zaplacení částky 741.531 Kč tedy byla shledána jako důvodná, a to včetně nároku na zaplacení úroku z prodlení, když ten byl přiznán dle ust. § 1970 ve spojení s nařízením vlády č. 180/2013 Sb. v platném znění.

Výrok o nákladech řízení pak byl odůvodněn užitím ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. s tím, že úspěšnému žalobci byly přiznány účelně vynaložené náklady tohoto řízení, tudíž zaplacený soudní poplatek 37.210 Kč a dále náklady právního zastoupení, a to odměna advokáta za 9 úkonů právní služby dle ust. § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., které byly dále přesně konkretizovány, dále 9 tzv. režijních paušálů po 300 Kč dle ust. § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., když náklady právního zastoupení byly navýšeny o 21% DPH, neboť bylo doloženo, že právní zástupce žalobce je plátcem této daně.

Proti tomuto rozsudku se odvolal žalobce i žalovaný.

Žalobce svým odvoláním napadl toliko výrok v odstavci II. o nákladech řízení, když namítal, že správně nebyla určena výše přiznané náhrady nákladů řízení, neboť konkrétně soud prvního stupně opomněl započíst 1 úkon právní služby a režijní paušál hotových nákladů, obojí zvýšené o DPH, a to za účast právního zástupce u jednání soudu dne 6.9.2016. Uvedené jednání se konalo v době od 13.00 do 15.40 hodin, tedy déle než 2 hodiny a odměna advokáta tak měla být počítána za 2 úkony právní služby, kdežto soud prvního stupně počítal pouze 1 úkon. Žalobce tudíž navrhoval, aby odvolací soud výrok o nákladech řízení změnil tak, že mu ještě na náhradu nákladů řízení přizná vedle již přiznaného obnosu 163.534 Kč náhradu ve výši 14.036 Kč.

Žalovaný svým odvoláním napadl uvedený rozsudek v celém jeho rozsahu. Vytýkal soudu prvního stupně jednak nesprávné skutkové závěry, a to zejména, že mezi účastníky řízení bylo nesporným, že objednávka obsahovala údaje o teplotě v návěsu před nakládkou, dále, že písemná objednávka byla jen potvrzením objednávky telefonické, když podle žalovaného písemná objednávka obsahovala daleko více údajů, stejně tak byl nesprávný závěr o tom, že z výpovědi svědků vyplynulo, že kamion přijel do Modletic kolem 16.00 hodiny. Vytýkal soudu prvního stupně rovněž zjištění, že vědomost o tom, jaké zboží žalovaný poveze, měl z tzv. TDL avíza vyhotoveného společností Kaufland, přičemž ale to bylo doručeno svědku [REDAKCE], a ten před soudem uvedl, že informaci o druhích zboží, tedy o nutnosti příčky, žalovanému nesdělil. Podle žalovaného soud prvního stupně také pominul jeho tvrzení o tom, že ačkoliv žalovanému byla známa technika dělicích stěn a požadavky na přepravu zboží se sledovanou teplotou, nepřihlédl ke skutečnosti, že se vozí také jednodruhové zboží, což bylo potvrzováno svědeckými výpověďmi. Zdůrazňoval dále, že se soud nevypořádal s rozpory výpovědí svědků [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], když dva prvně jmenovaní vypovídali tak, že [REDAKCE] výslovně souhlasil s přepravou vícedruhového zboží vozem bez příčky, tedy dal pokyn k přepravě s vědomím, že dojde k přerušení teplotního řetězce, a tedy ke vzniku škody. Soud prvního stupně blíže neodůvodnil závěr o nevěrohodnosti svědka [REDAKCE], když k tomu bylo poukazováno na skutečnost, že ve věci rozhodoval soudce, který nebyl přítomen ani jedné ze zmíněných svědeckých výpovědí. Odvolatel nadále trval na tom, že měl být proveden k důkazu pořízený záznam, když dva svědci vypovídali, že [REDAKCE] dal pokyn k přepravě poté, co měl informaci, že přistavené vozidlo neobsahuje příčku. K tomu argumentoval tím, že předmětný zvukový záznam byl pořízen v zaměstnání, tedy ve věci pracovní, nejde tudíž o zásah do osobní sféry [REDAKCE]. Nepřisvědčil soudu prvního stupně také v tom, že [REDAKCE] o dohodě mezi [REDAKCE] a [REDAKCE] se dozvěděl zprostředkovaně, když dle jeho názoru se tak dozvěděl přímo, neboť slyšel [REDAKCE] z hlasitého

odposlechu. Neztotožnil se ani s tím, že žalovaný byl povinen postupovat podle pravidel obsažených ve smlouvě se žalovaným a společností Kaufland, když se jedná o smluvní vztah různých subjektů. Podle žalovaného bylo v řízení prokázáno svědeckými výpověďmi, že poté, kdy při nakládce žalovaný zjistil, že je třeba naložit tři různé druhy zboží s různými převozními teplotami, že se ihned obrátil na žalobce a tuto skutečnost mu sdělil. Tedy i žalobci bylo zřejmé, že převozem zboží ve vozidle „s jednou příčkou“ může vzniknout škoda. Tudíž dle žalovaného vznik škody primárně zapříčinil žalobce. Nesouhlasil ani se závěrem, že nelze v neprospěch žalobce vykládat okolnost, kdy řidič žalovaného nemohl rozumět listině sepsané v českém jazyce. Pokud soud prvního stupně konstatoval, že hodnota zničeného zboží v nákupních cenách nebyla žádnými důkazy rozporována, pak k tomu namítal, že důkazní břemeno v uvedeném ohledu nese žalobce, přičemž žalovaný navrhoval důkazy, a to nákupní daňové doklady společnosti Kaufland, jež si měl vyžádat sám soud. Pochybení pak spatřoval i tom, že byly zamítnuty další důkazy, když ty byly nezbytné ke zjištění, zda vůbec a v jakém rozsahu došlo tvrzeným porušením povinnosti žalovaného ke vzniku škody. Závěrem tedy žalovaný shrnul, že za vzniklou škodu neodpovídá, neboť ta byla způsobena špatnou objednávkou přepravy ze strany žalobce, neboť ten neobjednal chladírenský návěs s příčkou, dále pokynem žalobce, že žalovaný má naložit zboží i přesto, že jím byl informován o tom, že na místě je pouze vozidlo bez příčky a nakládat se má zboží se třemi různými přepravními teplotami. Konečně za příčinu vzniku škody označoval naložení zboží v teplotě daleko přesahující správnou teplotu a s tím, že žalovaný je rovněž přesvědčen, že škoda nebyla způsobena v takové výši, jaká je tvrzena a rovněž, že alespoň u některého zboží nebyla způsobena přepravou zboží vozidlem bez příčky. Žalovaný tedy žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobu zamítl, případně ho zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně.

Odvolací soud po zjištění, že jak odvolání žalobce, tak odvolání žalovaného byla podána v zákonné patnáctidenní lhůtě, že jde o odvolání přípustná, podaná vždy účastníkem řízení (ust. § 201, § 202, § 204 odst. 1 o.s.ř.) a že odvolání žalovaného se opírá o způsobilé odvolací důvody podle ust. § 205 odst. 2 písm. b), d), e) a g) o.s.ř., věc projednal dle ust. § 212 o.s.ř. a dospěl k závěru, že pouze odvolání žalobce je důvodné.

Pokud jde o odvolání žalobce (proti výroku o nákladech řízení), jak je shora předesláno, odvolací soud námitkám žalobce přisvědčil. Je nepochybné, že za situace, kdy měl žalobce ve věci plný úspěch (ust. § 142 odst. 1 o.s.ř.) a zároveň nebylo pochyb o tom, že žalobce před zahájením řízení zaslal žalovanému výzvu k plnění (ust. § 142a odst. 1 o.s.ř.), tudíž má právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů spojených s daným řízením. Byl-li žalobce zastoupen advokátem, pak mu v souladu s ust. § 137 odst. 2 o.s.ř. náleží na nákladech řízení rovněž odměna za zastupování, přičemž dle ust. § 11 odst. 1 písm. g) vyhl. č. 177/1996 Sb. náleží mimosmluvní odměna i za úkon právní služby spočívající v účasti při úkonu správního nebo jiného orgánu, účasti na jednání před soudem nebo jiným orgánem, a to za každé započaté dvě hodiny. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že jednání konané 6.9.2016 (dle protokolu o jednání založeném na č.l. 95 – 103 spisu) bylo zahájeno ve 13.00 hodin a skončilo v 15.40 hodin. Je tudíž zřejmé, že za účast u předmětného jednání náleží právnímu zástupci žalobce mimosmluvní odměna za dva úkony právní služby. Činí-li odměna za jeden úkon právní služby dle ust. § 7 uvedené vyhlášky částku 11.300 Kč, přičemž ve smyslu ust. § 13 odst. 3 téže vyhlášky náleží k tomuto úkonu právní služby rovněž paušální náhrada hotových nákladů ve výši 300 Kč a konečně je na místě obě uvedené položky zvýšit o 21% DPH v souladu s ust. § 137 odst. 1 a 3 o.s.ř., pak celkem na jeden úkon právní služby

v dané věci připadá 14.036 Kč, o tento obnos tedy bylo na místě částku přiznanou žalobci na nákladech řízení zvýšit. Celkem tak žalobci na nákladech za řízení před soudem prvního stupně náleží 177.570 Kč.

Odvolání žalovaného odvolací soud opodstatněným neshledal. Rozsudek soudu prvního stupně je věcně správný, byť má odvolací soud vůči některým dílčím závěrům soudu prvního stupně výhrady, nejde však pochybení zásadní, která by mohla ovlivnit správnost rozhodnutí ve věci. Proto lze v podrobnostech odkázat na obsáhlé odůvodnění napadeného rozsudku a zejména s ohledem na odvolací námitky žalovaného je na místě dodat následující.

Žalovanému nelze dát za pravdu v tom, že by snad objednávka neobsahovala údaj o teplotě v návěsu před nakládkou, když právě v předmětné objednávce ze dne 2.6.2015, založené na č.l. 42 spisu bylo výslovně uvedeno „Jedná-li se o přepravu chlazeného nebo mraženého zboží, musí být teplota v návěsu před nakládkou následující: ....“. Za relevantní nepokládá odvolací soud ani další námitku, že snad písemná objednávka nebyla potvrzením objednávky telefonické. Při zjištění, jaká byla obvyklá zavedená praxe mezi účastníky, jak bylo nepochybně dokázáno listinami (objednávky ze 14.5.2015 a 6.5.2015) a rovněž výpovědí svědků, opakovaně totožným způsobem účastníci spolupracovali, obsah následných písemných objednávek byl vždy také shodný, není důvodu, proč nepokládat písemnou objednávku za potvrzení objednávky telefonické, když je jenom logické, že písemná objednávka obsahuje více údajů, a to včetně požadavků na přepravu zboží, jež si vyžaduje zvláštní zacházení. Pro rozhodnutí nebylo podstatné zjištění, zda snad kamion přijel do Modletic kolem 16.00 hodiny nebo to bylo o desítky minut dříve či později, ostatně ani žalovaný nerozvádí, jak podle něj toto nesprávné zjištění soudu prvního stupně mohlo ovlivnit výsledek řízení. K další shora popsané výhradě žalovaného je na místě zdůraznit, že v řízení nebylo blíže prokazováno, že v jiných případech, kdy byla realizována přeprava pro společnost Kaufland, že žalobce upřesňoval to, zda je třeba pro přepravu zboží vozidlo s přepážkami, když dle názoru odvolacího soudu je za rozhodné třeba pokládat to, že pokud v objednávce je výslovně žádáno pro případ přepravy chlazeného nebo mraženého zboží konkrétní teplota v návěsu pro ten který druh zboží, pak zjistil-li žalovaný po přistavení vozu, že předmětem přepravy jsou různé druhy takového zboží, neměl k realizaci takové přepravy přistoupit, resp. měl tuto přepravu odmítnout. Okolnost, že snad v některých případech žalovaný přepravoval pro žalobce tzv. jednodruhové zboží, kdy nebylo třeba využít vozu s přepážkami, není také pro posouzení daného nároku významná. Byla-li žalovaným opakovaně akceptována objednávka žalobce, jejímž obsahem byl výslovný požadavek na podmínky přepravy potravin s různými teplotními řetězci, pak bez dalšího i v daném případě byl žalovaný tímto požadavkem vázán. Odvolací soud se shoduje se soudem prvního stupně v závěru, že v řízení nebylo prokázáno, že svědek [REDAKCE] souhlasil výslovně s přepravou vícepruhového zboží vozidlem bez příčky. Takové tvrzení je obsaženo pouze a jen ve výpovědi svědka [REDAKCE], když svědek [REDAKCE] ve své výpovědi nepotvrdil, že by byl přítomen předmětnému telefonátu (dne 2.6.2015, kdy údajně měl [REDAKCE] souhlasit s užitím vozu bez příčky). Svědek [REDAKCE] uvedl jen to, že byl přítomen následného telefonátu, který probíhal až poté, kdy bylo zjištěno, že vznikla škoda na zboží, při kterém měl [REDAKCE] potvrdit, že ví, že objednával návěs bez přepážky. Jmenovaný svědek pak na výslovný doplňující dotaz uvedl, že si již nepamatuje, zda byl při této objednávce nebo se o tom dozvěděl až poté, stejně tak si svědek nepamatoval, zda byl přítomen rozhovoru [REDAKCE] s řidiči, kdy se měli ujistovat, zda mají nakládat maso včetně

nápojů. Ze shora uvedeného vyplývá, že nelze souhlasit s námitkou žalovaného, že dva svědci potvrzují jeho verzi, tedy že pracovník žalobce [redacted] jednoznačně souhlasil s odvozem vícepruhového zboží ve vozidle bez příčky. Soud prvního stupně sice blíže nerozvedl, proč neuvěřil svědku [redacted] a za nevěrohodného označil svědka [redacted], nicméně z výše popsaného je zjevné, že za situace, kdy verzi [redacted], který tvrdil, že telefonátu dne 2.6.2015 [redacted] byl přítomen [redacted], avšak ten to nepotvrdil, jen uvedl, že si na to nevzpomíná, pak s ohledem na to, že bezprostředně poté (následující den) však měl být přítomen posledně jmenovaný svědek telefonátu, který již „řešil“ vzniklý problém a který byl zároveň pracovníky žalovaného nahráván, pak je s podivem, že by si na předchozí, pro jeho zaměstnavatele tak důležitý, telefonát nepamatoval. Ohledně případné věrohodnosti či nevěrohodnosti svědků [redacted] a [redacted] je vhodné brát na zřetel, že ti mohli vypovídat v zájmu svého zaměstnavatele i ovlivnění obavou z možného postihu v podobě povinnosti k náhradě škody. Za rozhodující pro danou věc má odvolací soud to, že provedenými důkazy nebylo jednoznačně prokázáno, že žalobce byl ze strany žalovaného kontaktován bezprostředně před nakládkou prostřednictvím svého dispečera [redacted] a ten výslovně souhlasil s naložením výše specifikovaného potravinářského zboží do chladírenského vozu bez přepážek.

Jednou z odvolacích námitek žalovaného bylo i to, že soud prvního stupně nepřipustil jako důkaz zvukovou nahrávku telefonátu, jak bylo z jeho odvolání také výše připomenuto. Odvolací soud tuto otázku znovu zvažoval a dospěl k závěru, že postup soudu prvního stupně byl správný. K předmětné problematice se opakovaně vyjadřovaly soudy vyšších stupňů, když za stěžejní je i nadále pokládáno rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 1009/98 uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 39/1999. V uvedeném rozhodnutí byla vyslovena právní věta, dle které navrhne-li účastník občanského soudního řízení k prokázání svých tvrzení důkaz, který byl pořízen nebo účastníkem opatřen v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, a jehož pořízením nebo opatřením došlo k porušení práv jiné fyzické nebo právnické osoby, soud takový důkaz jako nepřípustný neprovede. Nepřípustným důkazem je proto i záznam telefonického rozhovoru, který byl takto pořízen bez vědomí hovořících osob. Odvolací soud si je pak vědom, že později byl uvedený závěr do určité míry korigován, když např. v rozhodnutí 30 Cdo 64/2004 a dále sp. zn. 22 Cdo 3717/2008 Nejvyšší soud vyslovil, že provedení důkazů zvukovým záznamem může být přípustné s tím, že přípustnost se musí posuzovat vždy s ohledem na individuální okolnosti daného případu, přičemž hovory fyzických osob, ke kterým dochází při výkonu povolání, při obchodní či veřejné činnosti, zpravidla nemají charakter projevu osobní povahy. Za stěžejní ovšem odvolací soud pokládá Nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1774/14, v němž mimo jiné bylo konstatováno, že pro použitelnost záznamu rozhovoru pořízeného soukromou osobou bez vědomí nahrávané osoby jako důkazu v příslušném řízení bude mimo jiné rozhodující i význam právem chráněného či uznávaného zájmu, který je předmětem vlastního řízení, a možnosti, které měl účastník, uplatňující informace z nahrávky, k dispozici k tomu, aby získal takové informace jiným způsobem, než za cenu porušení soukromí druhé osoby. Dále bylo Ústavním soudem připomenuto, že v jeho judikatuře proběhla konstitucionalizace ochrany slabší smluvní strany jako principu ústavněprávního významu, jímž se orgány veřejné moci mají v aplikační praxi povinnost řídit, a konečně bylo mimo jiné vysloveno, že za běžných okolností je svévolné nahrávání soukromých rozhovorů bez vědomí jejich účastníků hrubým zásahem do jejich soukromí, takovýto postup s rysy záludnosti je ve velké většině případů morálně a právně zcela nepřijatelný, zejména je-li veden záměrem nahrávanou osobu

poškodit. Konečně bylo vysloveno, že Ústavní soud se rozhodně staví proti nekalým praktikám vzájemného elektronického sledování a skrytého nahrávání při soukromých i profesionálních jednáních, jež zpravidla jsou nejen v rozporu s právem, ale po stránce sociálně etické šíří ve společnosti atmosféru podezřívavosti, strachu, nejistoty a nedůvěry. Jinak je tomu v případech, kdy takový důkaz je součástí obrany oběti trestného činu nebo způsobem dosažení právní ochrany pro výrazně slabší stranu významného občanskoprávního a zejména pracovněprávního sporu. Odvolací soud jednak má za to, že je povinen vycházet z posledně citovaných závěrů Ústavního soudu (k tomu viz sp. zn. II. ÚS 3726/2011) s tím, že se zároveň s výše uváděnými závěry Ústavního soudu zcela ztotožňuje. V daném případě je naprosto nepochybné, že v tomto řízení nelze žádného z účastníků označit za slabší smluvní stranu, stejně tak je evidentní, že žalovaný, který se domáhal provedení předmětného důkazu, měl i jiné možnosti, jak získat informace, které jsou údajně obsahem zvukové nahrávky. V neposlední řadě se i odvolací soud staví za přísné odsouzení takových a obdobných „nekalých praktik“ v běžném civilním, ale rovněž obchodním kontaktu.

Za zcela nerelevantní pokládá odvolací soud námitku spočívající v tom, že výpověď [redacted] označil soud prvního stupně za zprostředkovanou jednak za situace, kdy jmenovaný zaměstnanec žalovaného nebyl přítomen žalovaným tvrzeného telefonátu dne 2.6.2015, ale údajně až telefonátu následného, potom není divu, pokud žalovaná strana kladla důraz právě na obsah telefonátu z 2.6.2015, že takový důkaz označil soud za zprostředkovaný. Pro konečné rozhodnutí ve věci uvedené nemá jakýkoliv vliv. Nelze dát odvolateli za pravdu ani v tom, že soud prvního stupně vycházel ze závěru, že žalovaný byl povinen postupovat při plnění smlouvy uzavřené s žalobcem v souladu s podmínkami smlouvy uzavřené mezi ním a společností Kaufland. S odkazem na smlouvu uzavřenou mezi žalobcem a společností Kaufland, rovněž smlouvu uzavřenou mezi žalovaným se společností Kaufland pouze soud prvního stupně „dokresloval“ to, že žalovaný musí být pokládán za odborníka v oboru dopravy (viz. odůvodnění rozsudku na straně 11). Dále za situace, kdy nelze mít za prokázané, že těsně před nakládkou dal dispečer žalobce pokyn k uskutečnění přepravy při vědomí, že jde o chladírenský vůz bez přepážek, pak stejně tak nelze mít za prokázané, že žalovaný oznámil žalobci skutečnost, že může vzniknout škoda. Okolnost, že řidič žalovaného neovládal český jazyk a nemohl tak rozumět listině sepsané v českém jazyce, musí jít k tíži žalovaného, neboť žalovaný tuto fyzickou osobu „použil“ k činnosti, jež byla předmětem jeho smluvního závazku. Konečně, pokud žalovaný brojil proti tomu, že soud neprováděl důkazy navrhané k ověření výše skutečné škody, rovněž k případnému zjištění, zda snad škoda nebyla zčásti způsobena v důsledku jiné příčiny (nevhodné skladovací podmínky), je odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně v tom, že důkazy předkládané žalobcem nebyly jakkoliv konkrétněji ze strany žalovaného zpochybněny, tedy že neexistuje žádná „indicie“, která by údaje vyplývající z provedených důkazů jakkoliv zpochybňovala. K tomu pak lze ještě podotknout, že odmítnuté zboží měl k dispozici sám žalovaný, tudíž mohl zajistit podklady k tvrzení, že snad veškeré vrácené zboží nebylo nutno likvidovat; ve vztahu k navrhanému důkazu znaleckým posudkem ohledně skladovacích podmínek podotýká odvolací soud, že takový důkaz by měl jen omezenou vypovídající hodnotu, neboť znalec se nemůže vyjadřovat ke konkrétním okolnostem v daném místě v době před řadou měsíců.

Pokud jde o právní hodnocení věci, přiklání se odvolací soud k názoru žalobce, jež vyjádřil v odvolacím řízení, že tudíž povinnost k náhradě škody vyplývá pro žalovaného z ust. § 2566 a následujících o.z., když však na věcnou správnost rozsudku soudu prvního stupně

nemá toto konstatování žádný dopad. Je zřejmé, že shora zmíněná zákonná úprava (ust. § 2566 a násl. o.z.) je speciální úpravou náhrady škody při přepravě věci a je tedy nutno aplikovat tato speciální ustanovení.

Podle ust. § 2566 odst. 1,2 o.z. dopravce nahradí škodu vzniklou na zásilce v době od převzetí zásilky dopravcem do vydání zásilky příjemci. To neplatí, prokáže-li, že škodu nemohl odvrátit ani při vynaložení odborné péče. Povinnosti k náhradě škody se dopravce zproští, prokáže-li, že škodu způsobili a) odesílatel, příjemce nebo vlastník zásilky nebo b) vada či přirozená povaha zásilky, včetně obvyklého úbytku.

Podle ust. § 2567 odst. 2 o.z. při poškození nebo znehodnocení zásilky nahradí dopravce rozdíl mezi cenou, kterou zásilka měla v době jejího převzetí dopravcem, a cenou, kterou by v této době měla zásilka poškozená nebo znehodnocená.

V posuzované věci ve smyslu § 2566 odst. 1 o.z. žalovaný coby dopravce má povinnost nahradit žalobci škodu vzniklou znehodnocením přepravovaného potravinářského zboží, když tato škoda vznikla v době od převzetí zásilky do jejího vydání příjemci nedodržením požadovaných teplot pro jednotlivé druhy přepravovaného zboží. Zároveň je patrné, že v řízení se žalovanému nepodařilo zprostit povinnosti k náhradě škody, neboť jak je shora podrobně popsáno, v řízení neprokázal, že by škoda byla způsobena odesílatelem, příjemcem nebo vlastníkem zásilky. Škoda nebyla způsobena ani vadou či přirozenou povahou zásilky, včetně obvyklého úbytku. Jde-li o rozsah náhrady škody ve smyslu výše citovaného ust. § 2567 odst. 1 o.z., je nepochybné, že cena přepravovaného potravinářského zboží byla v době, kdy jí žalovaný převzal k přepravě, shodná s tím, jakou měla mít v okamžiku, kdy zboží mělo být vydáno příjemci, tedy společnosti Kaufland.

Ze všech shora popsanych důvodů odvolací soud napadený rozsudek ve výroku v odstavci I. jako věcně správný potvrdil podle ust. § 219 o.s.ř.

Výrok o nákladech odvolacího řízení vychází za užití ust. § 224 odst. 1 o.s.ř., z ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., když plně úspěšnému žalobci byly přiznány všechny účelně vynaložené náklady spojené s tímto řízením, tedy náklady právního zastoupení, konkrétně odměna advokáta za 3 úkony právní služby po 11.300 Kč, přičemž za úkony právní služby je nezbytné pokládat vyhotovení vyjádření k odvolání žalovaného, účast právního zástupce žalobce u dvou odvolacích jednání (ve dnech 27.6.2017 a 20.7.2017), k nákladům náleží i 3 tzv. režijní paušály dle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. po 300 Kč. Uvedené náklady právního zastoupení pak dle ust. § 137 odst. 1 a 3 je namíste zvýšit o 21 % DPH, tedy o částku 7.308 Kč. Celkové náklady odvolacího řízení na straně žalobce tak představují částku 42.108 Kč.

Lhůta k plnění vychází z ust. § 160 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání z důvodů dle ust. § 137 o.s.ř. Dovolání je možné podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 20. července 2017

JUDr. Helena P a p o u š k o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Holá